

А. Страшимировъ

Молитва

Бѣше презъ мжчнитѣ дни на първата кървава зима, когато виелици сковаваха земята. Пжтувалъ бѣхъ дълго и останали бѣха далечъ задъ мене чертитѣ на убийствата, на многото смъртъ.

И спрѣхъ у дома си съ подавена мисль, съ прини-зена душа.

Жена ми и женитѣ околорѣстъ бѣха тръгнали пакъ да описватъ безпомощнитѣ и чакашитѣ.

Презъ прозореца ми проникваше слънцето, изгубено въ ледено бистрото небе. И мислѣхъ азъ за прокудената човѣшка радость.

После залѣзе слънцето и жена ми се върна. Лицето ѝ се бѣше свило и ми се видѣ застарѣло: скрежеше навънъ. Но тя се просълзи, притисна се до менъ и заговори:

„Азъ това нѣма да забравя. Видѣхъ много страдания, и унизенъ видѣхъ човѣка въ хиляди лица, но това нѣма да забравя.

„Изредихме въ една кжща две бѣжански челеди — еднакво безпомощни. И вече си излизахме, когато презъ дупка, на която бѣше прикрепено кжсъ стъкло, съзрѣхъ мжждѣещъ огънь. Дърварникъ е било нѣкога, но го приспособили сега за човѣшко жилище.

„И тукъ живѣе една бѣжанка“ — каза домопри-тежательтъ и отвори вратцата.

„До мангалче седѣше жена: съ малко червено таке надъ косичника, съ сърменъ коланъ презъ кръста и съ тежка старинна носия — тъкана и везена.

„Била отъ Кичево — казаха. Азъ не знамъ кжде е то.

„Тя апатично се обърна къмъ насъ и се усмихваше. Поразихъ се, — такава странна красота! Като че ли виж-